

خبر

صیانت از نیروی انسانی، حفظ سرمایه ملی است

وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی گفت: حفظ و صیانت از نیروی انسانی از مهم‌ترین و اصلی‌ترین وظایف شرکای اجتماعی دولت، نظام کارگری یا شخص کارگر و کارفرما است که سرمایه ملی به حساب می‌آیند.

به گزارش ایرنا، «صوت مرتضوی» در نخستین همایش ملی چشم‌انداز ایمنی و بهداشت شغلی با محوریت مقاوله‌نامه ۱۵۵ سازمان بین‌المللی کار افزود: اگرچه شعار «اول ایمنی و بعد کار» تقریباً در همه کارگاه‌ها و مراکز آموزشی ایمنی تبدیل به ملکه ذهن شده، اما نیاز است به دلیل آمار غیرقابل قبول حوادث بیش از پیش به موضوع ایمنی و بهداشت کار بپردازیم.

مرتضوی تأکید کرد: براساس گزارش تأمین اجتماعی، جمع کل کثرتی از کارگران ما در معرض حوادث هستند و این رسالت همگان است به این موضوعات به احسن وجه بپردازند. وی گفت: در جای دیگر به موضوع پیشگیری اشاره کردیم. پیشگیری مقدم بر درمان است. این پیشگیری هم از حیط روانی و اجتماعی و نیز از حیط هزینه‌کردن باید مقدم بر هر چیزی باشد، زیرا اساساً هزینه پیشگیری به مراتب کمتر از درمان است.

وزیرتعاون اظهار داشت: از مهم‌ترین و اصلی‌ترین وظایف شرکای اجتماعی دولت، نظام کارگری یا شخص کارگر و کارفرما، حفظ و صیانت از نیروی انسانی و سرمایه ملی است. همه جا زمانی که به سرمایه ملی اشاره می‌شود اذهان افراد به سمت نیروی انسانی می‌رود. دولت و دستگاه‌های حاکمیتی در راستای حفظ و صیانت از نیروی انسانی باید قانونگذاری کرده و بر حسن اجرای قانون نظارت داشته باشند. بخش مهمی از نظارت بر حوزه اداری و کارفرمایی وزارت تعاون برمی‌گردد. وی افزود: مدیران حوزه تعاون فکر نکنند که غفلت از بازرسی مانند غفلت از پاسخگویی به ارباب رجوع است. برخی اوقات غفلت فاجعه‌بار است. ما در این حوزه به عنوان حاکمیت برای صیانت از نیروی انسانی مسئولیت داریم تا ضمن تصویب قانون و مقررات به اجرای آن نیز نظارت داشته باشیم. مرتضوی بیان داشت: کارفرمایی وظیفه خطیری است. کارفرما مکلف است نظارت مرحله به مرحله در کارگاه داشته باشد. اگر کارفرما دنبال رونق تولید، افزایش بهره‌وری و درآمد مناسب‌تر است، باید کارگاه مجهز به به‌روزترین تجهیزات و دستگاه‌های شناسایی آلاینده‌های زیست‌محیطی باشد.

علاوه بر اینها باید برای رفع دغدغه روحی کارگران نیز اقدام کند. این گرفتاری‌ها و مشکلات سبب حواس‌پرتی می‌شوند که خسارات شدیدی را در پی دارد. کارفرما فقط پرداخت حقوق را برعهده ندارد، بلکه باید درمانگر باشد. مرتضوی اظهار داشت: کارگران نیز باید با رفتار ایمن مانند رعایت اصول و مقررات مربوط به ایمنی شغلی به روز کردن دانش، از میزان خسارات بکاهد.

می‌دهد، میانگین رشد سالانه بخش «ساختمان» در فصول بهار ۱۲ سال گذشته بیشترین افت را در بخش صنایع و معادن داشته است. این در حالی است که صنعت با رشد پیوسته خود به بالاترین سطح در قیاس با بهار سال‌های قبل رسیده است. روند نزولی بخش ساختمان در نخستین فصل سال‌های اخیر، موجب شده که با وجود رشد ثبت شده در بهار امسال هنوز پایین‌تر از ابتدای دهه ۹۰ قرار گیرد. از طرفی بررسی‌ها نشان می‌دهد در کشورهای توسعه‌یافته و به اصطلاح پیشرفته اقتصادی، بیش از ۷۰ درصد ارزش افزوده اقتصاد کشور ناشی از فعالیت‌های بخش خدمات بوده است. این موضوع در حالی مطرح است که در سه دهه گذشته در ایران، این بخش یک بخش دم‌دستی بوده و هیچ‌گاه به عنوان یک بخش مولد و پشتیبان تولید از آن یاد نشده بود.

نشان به آن نشان که در سه دهه منتهی به سال ۱۴۰۱، میانگین ماندگاری اشتغال در بخش خدمات کمتر از ۱۰ سال بوده و حتی در مواقع حاکم شدن رکود تورمی در اقتصاد این میانگین به زیر ۵ سال کاهش یافته است.

منتقدان این موضوع را نیز فراموش کرده‌اند که در دوران فعالیت دولت سیزدهم، کیفیت مشاغل بخش خدمات افزایش یافته و اشتغال جدیدی که در این بخش ایجاد شده، مشاغلی با کیفیت بالا و به صورت هدفمند بوده که در افزایش اشتغال پایدار و خلق ارزش افزوده در اقتصاد اثرگذار بوده‌اند.

مشاغل خدماتی، مشاغلی کم‌هزینه هستند و اگر هدفمند ایجاد شوند می‌توانند پشتیبان‌های ایمنی برای سایر بخش‌های اقتصادی و مولد باشند. به همین دلیل است که دولت سیزدهم، در این دو سال با اتکا بر این موضوع، دانش‌بنیان‌ها را توسعه داده و اغلب مشاغل این بخش را به لحاظ تعریف بین‌المللی از کار شایسته، ارتقا داده است.

آنچه از داده‌های جابه‌جایی نیروی کار از تابستان سال ۱۴۰۰ تا تابستان سال ۱۴۰۱، استناد می‌شود این است که ماندگاری اشتغال، بیش از ۸۵ درصد بوده است و افزایش جمعیت غیرفعال نیز حاصل انباشت سه دهه ناکارآمدی در بازار اشتغال است و مختص به این دولت نیست. از طرفی جابه‌جایی نیروی کار در همه جای جهان وجود دارد و یک موضوع طبیعی است. باید از آن هنگامی نگران شد که تعداد شاغلان بخش‌های اقتصادی در یک مقطع زمانی کاهش یابد.

دوره‌ای که دولت سیزدهم مرداد ماه ۱۴۰۰ زمام اجرایی کشور را برعهده گرفت، همه پیشران‌های اقتصادی کشور یا نیمه‌تعطیل یا تعطیل بودند و تشکیل سرمایه خالص به صفر رسیده بود، طوری که رشد اقتصادی روند نزولی داشت

اقتصاددانی که آمار نمی‌داند

اخيراً فرشاد مومنی ادعای خروج ۱٫۳ میلیون نفر از بخش صنعت را کرد که ناشی از برداشت ناقص وی از آمارهای اشتغال بود

رخوت ۶ ساله در بخش اقتصاد به خود اختصاص داد. نشان به آن نشان که رشد بخش صنعت و معدن به عنوان بخش راهبردی در اقتصاد کشور با کاهش نرخ بیکاری همراه بود. جمعیت شاغل کشور در تابستان سال گذشته ۲۳ میلیون و ۷۷۸ هزار نفر برآورد شد. سهم بخش‌های اقتصادی در تابستان سال گذشته نشان داد که حوزه خدمات به دلیل گستردگی حجم فعالیت آن همچنان نصف کسب و کار اقتصادی را در اختیار دارد. اما در این میان آنچه بیشتر از همه در داده‌های آماري خودنمایی می‌کند، ثابت ماندن سهم بخش صنعت و در عین حال افزایش تعداد شاغلان این بخش در سه ماهه دوم امسال نسبت به فصل مشابه سال ۱۴۰۰ بود.

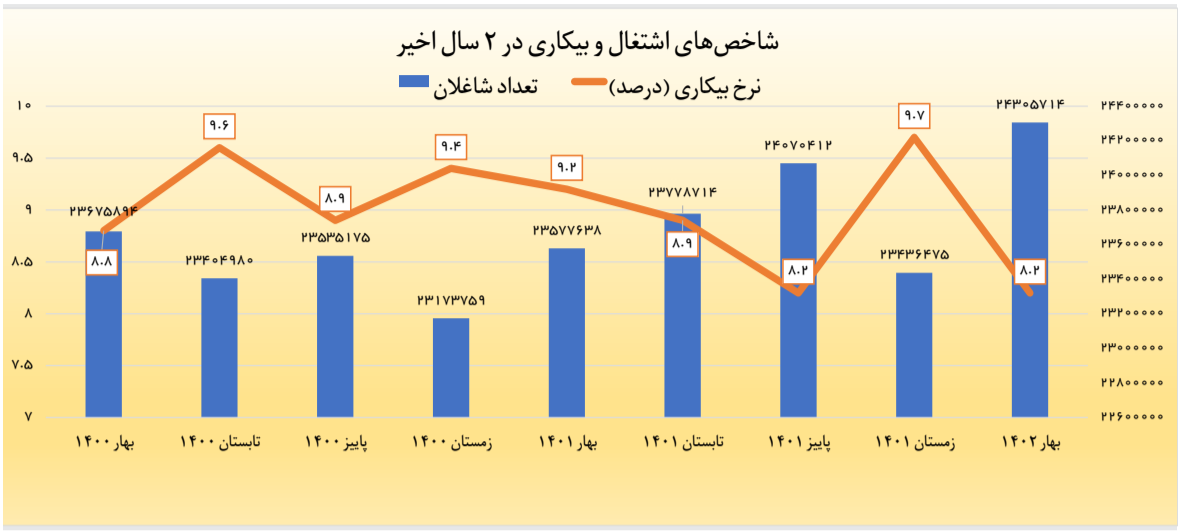
بر اساس آمارهای ارائه شده مرکز آمار ایران، تعداد شاغلان بخش صنعت نیز در تابستان سال ۱۴۰۱، ۸ میلیون و ۲۹ هزار نفر برآورد شد. این در حالی است که در فصل مشابه سال ۱۴۰۰، این تعداد ۷ میلیون و ۹۰۷ هزار نفر بود؛ داده‌ها نتیجه دیگری را حکایت کردند؛ آن هم افزایش سهم بخش صنعت در گرم‌ترین روزهای سه ماهه دوم سال ۱۴۰۱ نسبت به شش سال گذشته بود.

در سال ۱۳۹۵ سهم بخش صنعت در اقتصاد کشور کمی بیش از ۳۱ درصد بود که در این مقدار پس از گذشت حدود ۶ سال به ۳۳٫۸ درصد رسیده، سهم صنعت در این مدت رشدی حدود ۲ درصدی تجربه کرد.

ریزش ناگهانی اشتغال این بخش در اثر شیوع ویروس کرونا در سال ۹۹ بود که تعداد آنها را از ۱۲ میلیون و ۲۱۲ هزار و ۹۰۱ شاغل در سال ۹۹ با بیش از ۷۴۳ هزار نیروی کار، به ۱۱ میلیون و ۴۶۹ هزار و ۶۱۴ نفر رساند. با وجود این بعد از سال ۹۹، شاغلان در دو سال ۱۴۰۰ و ۱۴۰۱ با افزایش مواجه شدند و دوباره شاغلان بخش خدمات به ۱۲ میلیون نفر رسید. داده‌های آماری نشان می‌دهند که تعداد شاغلان بخش خدمات در سال ۱۴۰۱ نسبت به سال ۱۳۹۶، حدود ۴ درصد با افزایش مواجه شده‌اند. سهم شاغلان این بخش در سال ۱۴۰۱، ۱/۸ درصد افزایش نسبت به سال ۱۴۰۰، ۵۱/۶ درصد رسید.

این سهم در سال ۱۳۹۶، ۵۰/۴ درصد بود که در اثر شیوع کرونا سهم آن به طور قابل ملاحظه‌ای با کاهش مواجه شد و در سال ۹۹ سهم آن میان سه بخش اشتغالزای کشور به ۴۹/۳ درصد کاهش یافت. بنابراین در دو سال اخیر اشتغالزایی در بخش خدمات باثبات‌ترین بخش در اقتصاد کشور بوده است.

داده‌های آماری از شاخص‌های بازار کار
تابستان سال گذشته، صنعت بالاترین نمره را از میزان بهره‌وری نیروی کار و بیشترین سهم را پس از یک دوره

«ایران اقتصادی» آمار نادرست فرشاد مومنی درباره آمارهای اشتغال سال ۱۴۰۱ را بررسی کرد

اقتصاددانی که آمار نمی‌داند

اخيراً فرشاد مومنی ادعای خروج ۱٫۳ میلیون نفر از بخش صنعت را کرد که ناشی از برداشت ناقص وی از آمارهای اشتغال بود

میزان آسیب وارده بر کسب و کارها از شیوع ویروس کرونا در استان‌های اردبیل (۷،۵۸)، خراسان شمالی (۷)، بوشهر (۶،۵۹)، بیشترین مقدار و در استان‌های اصفهان (۲،۰۶)، آذربایجان غربی (۲،۱۳) و سمنان (۳،۳۴) کمترین مقدار نسبت به سایر استان‌ها توسط فعالان اقتصادی ارزیابی شدند.

تبعات افت فضای کسب و کار در دولت گذشته و اثرگذاری آن بر اقتصاد
تبعات افت فضای کسب و کار هر چند نیمه اول امسال را متأثر کرد اما دولت توانست آن را در سه ماهه دوم جبران کند.

دولت سیزدهم در نیمه اول سال ۱۴۰۱ توانست حدود ۷۰۰ هزار شغل ایجاد کند و تنها در تابستان همان سال در مقایسه با مدت مشابه ۳۷۴ هزار شغل خالص ایجاد کرد که این هم نشانه‌ای بر بهبود فضای کسب و کار در سه ماهه دوم امسال بوده است.

مهار کرونا با اجرای واکسیناسیون سراسری از سوی دولت سیزدهم دوباره رونق را به محیط کسب و کار بازگرداند. بر اساس گزارش شاخص مدیران خرید، میزان استخدام و به کارگیری نیروی کار نیز افزایش قابل توجهی یافت و به میزان ۶۱،۲ درصد رسید.

ریزش ناگهانی اشتغال این بخش در اثر شیوع ویروس کرونا در سال ۹۹ بود که تعداد آنها را از ۱۲ میلیون و ۲۱۲ هزار و ۹۰۱ شاغل در سال ۹۹ با بیش از ۷۴۳ هزار نیروی کار، به ۱۱ میلیون و ۴۶۹ هزار و ۶۱۴ نفر رساند. با وجود این بعد از سال ۹۹، شاغلان در دو سال ۱۴۰۰ و ۱۴۰۱ با افزایش مواجه شدند و دوباره شاغلان بخش خدمات به ۱۲ میلیون نفر رسید. داده‌های آماری نشان می‌دهند که تعداد شاغلان بخش خدمات در سال ۱۴۰۱ نسبت به سال ۱۳۹۶، حدود ۴ درصد با افزایش مواجه شده‌اند. سهم شاغلان این بخش در سال ۱۴۰۱، ۱/۸ درصد افزایش نسبت به سال ۱۴۰۰، ۵۱/۶ درصد رسید.

این سهم در سال ۱۳۹۶، ۵۰/۴ درصد بود که در اثر شیوع کرونا سهم آن به طور قابل ملاحظه‌ای با کاهش مواجه شد و در سال ۹۹ سهم آن میان سه بخش اشتغالزای کشور به ۴۹/۳ درصد کاهش یافت. بنابراین در دو سال اخیر اشتغالزایی در بخش خدمات باثبات‌ترین بخش در اقتصاد کشور بوده است.

داده‌های آماری از شاخص‌های بازار کار
تابستان سال گذشته، صنعت بالاترین نمره را از میزان بهره‌وری نیروی کار و بیشترین سهم را پس از یک دوره

داده‌های جدیدتر مثل پاییز، زمستان و بهار را مرور نکرده است، شاید هم جوسازی رسانه‌ای اعلام این داده‌ها را به ضرر خود می‌دانسته‌اند.

وقایع اقتصادی قبل از دولت سیزدهم

یادآوری گذشته اقتصاد در سال‌های گذشته، پاسخ به اظهارات رسانه‌ای و بی‌پایه را مستند می‌کند. نشان به آن نشان که دولت سیزدهم در اوج کرونا، وقتی روزی میانگین ۷۰۰ بیمار کرونایی جان خود را از دست می‌دادند و اقتصاد الصاق شده به برجام تحریم شده بود. ارزیابی‌ها نشان می‌دهد از زمستان ۱۳۹۹ تا پاییز ۱۴۰۰، سطح شاخص ملی محیط کسب و کار فصل به فصل بدتر شده است. «نوسانات نرخ ارز»، «افزایش مالیات» و «کسری بودجه و افزایش قیمت‌ها» در کنار تحریم از عوامل زمینه‌ساز اقتصاد رکودزده آن هم با چاشنی تورم بالا بود.

دولت روحانی با شعار خصوصی‌سازی و کاهش تصدی‌گری دولت آغاز شد، اما در دوره دوم و با تدوین و اجرای سیاست‌های ارزی جدید و سوق دادن سرمایه‌های مردمی به سمت بورس و عدم توانایی در ایجاد ثبات و حضور افراد دارای رانت اطلاعاتی در این بازار، تورم رکودی بی‌سابقه‌ای را بر اقتصاد کشور تحمیل کرد. طبق قانون برنامه پنجم و ششم توسعه، میانگین ۸ درصد رشد اقتصادی برنامه‌ریزی شده بود، اما متوسط آن از سال ۹۱ تا ۹۸ «نزدیک به صفر» بوده است. در مقابل رشد نقدینگی و پایه پولی به ترتیب ۶/۴ و ۴/۱ برابر شده است که با توجه به اینکه بازار مولدی برای این حجم از نقدینگی وجود نداشت، بر تورم کم‌سابقه افزود.

فضای کسب و کار که بستر اصلی و منشأ فعالیت‌های اقتصادی بود، در این هشت سال در رتبه‌بندی جهانی نتوانست بهبود قابل توجهی داشته باشد و همچنان نااطمینانی از شرایط پیش‌رو و بی‌ثباتی سیاست‌ها، قوانین و رویه‌های اجرایی ناظر بر کسب و کار عامل مسطد در نامساعد شدن این محیط به حساب می‌آمد که اثرگذاری منفی آن به سال ۱۴۰۱ کشیده شد.

با شیوع بیماری کووید ۱۹ بیشتر از همیشه در تنگنا قرار گرفتند. تعطیلی بسیاری از واحدها، بیکاری عده زیادی از کارگران، نوسانات و رشد شدید نرخ ارز، رانت ناشی از ارز دولتی یا همان ۴۲۰۰ تومان، دشواری مسیرهای صادراتی و بازگرداندن ارز و تصمیم‌های غیرکارشناسی، پیامدهای ساختار بیمار اقتصادی کشور در دولت گذشته بود که آثار منفی آن همچنان در سال ۱۴۰۱ مشاهده می‌شد. محض نمونه، در فصل بهار ۱۴۰۱،

گزارش

بی‌انصافانه‌ترین انتقادات با آمارهای نادرست. آن هم از افرادی که داعیه این را دارند که اقتصاد را بدون جناح‌بندی خاص و با نگرش علمی دنبال می‌کنند، در حالی که اطلاعاتشان را بنا به گفته خودشان از رسانه‌ها دریافت می‌کنند. محض نمونه اظهارنظر فرشاد مومنی، کارشناس نهادگرای اقتصادی است که به نقل از برخی رسانه‌ها گفته بود که از تابستان سال ۱۴۰۰ تا تابستان سال ۱۴۰۱، یک میلیون و ۳۰۰ هزار شاغل از صنعت خارج شدند و باید دولت حالت فوق‌العاده اعلام کند... همین؛ دیگر نگفت که سرنوشت آنها چه شد؟ آیا اصلاً این آمار درست است؟ در حالی که واقعیت چیز دیگری است. انگار این روزها، همه در جست‌وجوی واژه‌ای منفی برای انتقاد از دولت هستند بدون آنکه واکاوی درستی داشته باشند.

شاید اگر بایگانی ذهنی خود را یک بار دیگر مرور کنند، به یاد آورند که این دولت وارث محیط کسب و کاری شده بود که از سال‌ها پیش کشتی آن به گل نشسته بود و برای پاک کردن غباری که ده سال بر اقتصاد کشور نشسته است، کار یک‌ساله یا حتی دوساله نیست. اما اگر آنها پروپاگاندا رسانه‌ای را کنار بگذارند و چشمان خود را به روی حقیقت باز کنند، آن وقت متوجه می‌شوند که دولت سیزدهم در یک سالگی خود، چگونه محیط کسب و کار را از آ‌ی‌سی‌یو خارج و نیز آن را متعادل کرد. فقط تأمل کنند. تأمل و تعمق...

دوره‌ای که دولت سیزدهم مرداد ماه ۱۴۰۰ زمام اجرایی کشور را برعهده گرفت، همه پیشران‌های اقتصادی کشور یا نیمه‌تعطیل یا تعطیل بودند و تشکیل سرمایه خالص به صفر رسیده بود، طوری که رشد اقتصادی روند نزولی داشت.

حالا گویا منتقدانی که خود زمانی قدرت را در دست گرفته بودند، شمشیر را از رو بسته‌اند و پیایی دولت را از این زاویه مورد حمله قرار می‌دهند.

بررسی داده‌های محیط کسب و کار در سنوات گذشته و بخصوص در دولت قبل و مقایسه آن با دولت فعلی در همین بازه زمانی یک ساله که اخیراً مورد توجه منتقدان و از جمله فرشاد مومنی قرار گرفته به خوبی بیان خواهد کرد که دولت در انجام مأموریت خود در حوزه اشتغال موفق بوده است.

نکته قابل تأمل اینکه، چرا فرشاد مومنی، به آمارهای قدیمی استناد کرده